

Објављивање је дозволио
Издавачки савет
Белоруске Православне Цркве
№ 1624 от 20.01.2014

„Празник белог цвета“ је зборник кратких прича о породици светих царских мученика.

Приче о свакодневном животу царске деце ће вероватно имати сличности са животним искуством малих читалаца и биће им блиске. Немирни и несташни јунаци књиге постају саговорници наше деце и њихови водичи у дивном свету хришћанског живота.

У књизи су коришћена писма,
цртежи и фотографије породице
светих царских страсотрпаца.

Јелена Литвјак

ПРАЗНИК
белог цвета

Деци
о царској
породици

Превод са руског

Цар-отац

Били су једном један цар, царица и њихова деца. Мислиш ли да почиње бајка? Не, није бајка. Раније, једном давно, имали смо цара у Русији. Он није био из бајке, већ прави. Звао се Николај Александрович. Имао је велику породицу. Жену — царицу Александру Фјодоровну, и децу — Олгу, Татјану, Марију, Анастасију и Алексеја. Четири кћерке-принцезе и сина-принца.

Цар је живео са својом породицом у великом и лепом дворцу. Увек је рано устајао. Напољу је још увек био мрак, а цар би се већ помолио Богу, попио би чај и читао разне папире које су му доносили његови помоћници — министри. На овим папирима је било написано ко од људи има какву несрећу и молбу. Једној учитељици је умро муж, остала је сама с малом децом. Да ли јој треба помоћи? Треба. Цар пише папир да се пошаље новац сиротој жени. У једном далеком селу сељаци су желели да саграде школу и болницу и молили су за помоћ и за савет. Опет треба помоћи. Један човек је увредио другог и овај први се пожалио царском суду. Треба видети ко је прав, ко је крив. Ово је слично као кад тата решава дечје свађе, зар не? Управо због тога су га обични људи назвали царем-оцем.

Цар је имао много брига. Веома се трудио да добро обавља свој царски посао. Јер Господ га је поставио да обавља тежак посао — да буде руски цар. А господар Николај Александрович је много волео Христа.

ОТМА

У царској породици је било петоро деце. Прво су се једна за другом рађале девојчице-принцезе. Најстарија, Олга је била озбиљна и замишљена, волела је да чита. Средња, Тајјана је увек мирила сестре кад би се посвађале. Још једна принцеза, Марија је волела да чува малу децу, била је врло нежна и брижна, као мама. А најмања, Анастасија је била несташна, верала се по дрвећу као дечачић, играла се бучних игара. Сестре су се веома волеле. Једном су сачиниле заједничко име спојивши почетна слова својих имена. Испало је смешно и тајанствено — ОТМА. Тако су често потписивале заједничка писма и поклоне.

Вероватно мислиш да су мале принцезе увек носиле хаљине од сви-
ле и кадифе и кристалне ципелице као у бајци о Пепељуги? Е, па нису.
Мама-царица није желела да се девојчице праве важне пред другима
и никад им то није дозвољавала. Имале су сасвим обичне хаљине,
нимало царске, већ онакве какве су у то време носиле све девојчице.
Након што би старије израсле из своје одеће, носиле су је млађе. Нису
спавале на паперјастим перинама као принцеза на зрну грашка, већ
на обичним креветима и покривале су се танким прекривачима. Ујутру
су се обавезно туширала хладном водом, а увече топло. Тако су роди-
тељи калили децу да се мање разбољевају.

Царске кћери се никад нису досађивале. Увек су нешто радиле. Устајале су рано ујутру после маме и тате, молиле су се Богу. После доручка су цртале, шиле и везле. Онда су училе. У то време се сматрало да царска деца обавезно морају знати неколико страних језика осим свог матерњег, руског. И девојчице су марљиво савладале француски, немачки и енглески. Училе су и музику, појање и разне друге предмете које обично имају деца у школи. Само што нису ишле у школу, него су училе код куће, у дворцу. Наставници су сами долазили код њих. И мама-царица је увек седела с њима у учионици. Веома ју је занимало како девојчице усвајају градиво.

После часова су ишле у дуге шетње. Девојчице су се играле жмурке у старом парку дворца. У њему је расло огромно дрвеће дебелих стабала с топлом, рапавом кором. Било је баш добро сакривати се иза њега! Зими су у парку правиле клизалиште, а лети се парк украшавао необичним цвећем.

После шетње би уследио ручак, а онда би се девојчице одмориле и затим поново училе. Увече, после вечере, сви би се окупили за великим округлим столом. У средину би ставили лампу с абажуром која је бацала светлост у облику круга по столу, као сунашце. Мама је шила или је нешто везла, а тата, цар Николај Александрович би читао наглас неку занимљиву књигу. Најмањим девојчицама су читали бајке. Кад су девојчице поодрасле појавиле су се књиге о животињама и приче о старим временима. Често су читали Јеванђеље. Књиге из библиотеке у дворцу биле су врло лепе — странице су имале златне ивице и у њима је било много шарених слика. Сви чланови породице су много волели такве вечери. Било им је лепо кад су заједно.

